

Pequeño resumen de la vida laboral de una oftalmóloga recién jubilada

Petit resum de la vida laboral d'una oftalmòloga recent jubilada

O. Garcia Garcia

Profesora de Medicina de la Universidad de Barcelona. Campus de Bellvitge. Tutora de residentes. Especialista en Uveítis del Hospital Universitario de Bellvitge. MD, PhD.

Correspondencia:

Olga Garcia Garcia

E-mail: garciagarciaolga92@gmail.com

Ahora que me ha llegado el momento de cambiar de actividad, hago un breve recorrido por lo que ha sido mi vida laboral.

Yo quería ser médica desde muy pequeña.

En el colegio fuimos la primera promoción que hacía BUP y, por ello, el colegio decidió que haríamos un año más de escuela para entrar más preparados en la universidad; si no, habríamos entrado en la universidad con 17 años y la directora del colegio convenció a los padres de que con 18 años seríamos mucho más maduros.

Cuando hice la selectividad fue el primer año en que había números *clausus* para entrar en Medicina. Yo, inocente de mí, pensaba que si los números *clausus* servían para que cuando acabaras la carrera encontraras trabajo, bienvenidos eran.

Entré en Medicina y al finalizar venía otro obstáculo, el MIR. Mientras hacía los últimos años de la carrera, los estudiantes de 6º ya decían que oftalmología tenía mucho futuro y que además era muy atractiva porque era médico-quirúrgica y había pocos oftalmólogos. Pero lo que no decían era que en toda Cataluña y Baleares solo había 6 plazas MIR de oftalmología sin contar las de Barraquer.

Así pues, convencida de que oftalmología era una de las mejores especialidades que podía elegir, el siguiente obstáculo era que de 23.000 y pico aspirantes a MIR solo había convocadas poco más de 1.000 plazas, contando familia, y 6 plazas de oftalmología en Cataluña y Baleares.

Ara que m'ha arribat l'hora del canviar d'activitat faig un breu recorregut del que ha estat la meua vida laboral.

Jo volia ser metgessa des de molt petita.

A l'escola vàrem ser la primera promoció que feia BUP i per això l'escola va decidir que faríem un any més d'escola per a entrar més preparats a la universitat sinó hauríem entrat a la universitat amb 17 anys i la directora del "cole" va convèncer als pares que amb 18 anys seriem molt més madurs.

Quan vaig fer la selectivitat va ser el primer any que hi havia números "clausus" per a entrar a Medicina. Jo, innocent de mi, pensava que si els números "clausus" servien per a que quan acabes la carrera trobés feina, benvinguts eren.

Vaig entrar a Medicina i al finalitzar venia un altre obstacle, el MIR. Mentre feia els últims anys de la carrera els estudiants de 6è ja deien que oftalmologia tenia molt futur i que a més era molt atractiva perquè era medico-quirúrgica i hi havia pocs oftalmòlegs. Però el que no deien era que per tot Catalunya i Balears només hi havia 6 places MIR d'oftalmologia sense comptar les de Barraquer.

Així doncs, convençuda de que oftalmologia era una de les millors especialitats que podia triar, el següent obstacle era que de 23.000 i escaig aspirants a MIR només hi havia convocades poc més de 1.000 places, comptant família, i 6 places d'oftalmologia a Catalunya i Balears.

Pero todo eso no me hizo cambiar de idea, siempre he sido un poco tozuda.

Una vez acabado 6º de Medicina, decidí tomármelo con calma y presentarme al MIR al año siguiente. Tengo que reconocer que el año que dediqué a prepararme para el MIR me sirvió para tener una mejor base en Medicina. Era la primera vez que estudiaba para aprender, no para superar un examen. En aquella época no había centros que prepararan para el MIR, pero encontré un grupo de residentes, de diferentes especialidades, que se organizaron para hacer exámenes MIR los sábados por la mañana y eso era un punto de referencia que nos ayudaba a ir estudiando las diferentes asignaturas.

Pude elegir plaza de oftalmología en Barcelona y la emoción y la subida de autoestima me cargaron las pilas para hacer la residencia con mucha ilusión.

Cuando acabé la residencia tenía muy claro que quería ejercer en la medicina pública y, aunque se convocaban pocas plazas hospitalarias, empecé a trabajar en diferentes hospitales comarcales hasta que al cabo de casi tres años, gracias a tener que ir al colegio de médicos para hacer trámites de mi baja maternal, vi que aquel día acababa el plazo para presentarse a una plaza de adjunto de oftalmología en el Hospital Universitari de Bellvitge. Como no tenía tiempo para pensar, presenté mi currículum. Digo que no tuve tiempo para pensar, porque si no hubiera sido el último día de plazo, seguramente no habría entregado el currículum. Yo me había formado en el Hospital Clínic de Barcelona y los residentes de Bellvitge seguro que también se presentarían a la plaza.

Había dos plazas, pero eran las primeras plazas jerarquizadas; es decir, vinculadas a una plaza de ambulatorio, lo cual hizo que los residentes que acababan en Bellvitge probablemente no estuvieran interesados en las plazas. Yo no tenía ni idea de la existencia de plazas jerarquizadas, aunque igualmente me habría presentado.

Conseguí la plaza de adjunto de oftalmología en lo que era en aquel momento uno de los mejores servicios de oftalmología de España, ¡no me lo podía creer!

Durante los 31 años que he estado trabajando como especialista en uveítis en el Hospital Universitari de Bellvitge he tenido la suerte de contar con unos compañeros que además de ser unos grandes profesionales también son unas grandes personas.

La medicina pública tiene momentos duros pero para mí tiene muchos más momentos de satisfacción, cuando puedes ayudar

Però tot això no em va fer canviar d'idea, sempre he estat una mica tozuda.

Un cop acabat 6è de Medicina, vaig decidir prendre-m'ho amb calma i presentar-me al MIR a l'any següent. Haig de reconèixer que l'any que vaig dedicar a preparar-me pel MIR em va servir per a tenir una millor base de Medicina. Era el primer cop que estudia per aprendre, no per superar un examen. En aquella època no hi havia centres que preparessin pel MIR, però vaig trobar un grup de residents, de diferents especialitats, que es varen organitzar per a fer exàmens MIR els dissabtes al matí i això era un punt de referència que ens ajudava a anar estudiant les diferents assignatures.

Vaig poder triar plaça d'oftalmologia a Barcelona i l'emoció i la pujada de l'autoestima em varen carregar les piles per a fer la residència amb molta il·lusió.

Quan vaig acabar la residència tenia molt clar que volia exercir en la medicina pública i tot i que es convocaven poques places hospitalàries, vaig començar a treballar en diferents hospitals comarcals fins que al cap de quasi tres anys, gràcies a haver d'anar al col·legi de metges per a fer tràmits de la meva baixa maternal, vaig veure que aquell dia acabava el termini per a presentar-se a una plaça d'adjunt d'oftalmologia a l'Hospital Universitari de Bellvitge. Com no tenia temps per pensar, vaig presentar el meu currículum. Dic que no vaig tenir temps per pensar, perquè si no hagués estat l'últim dia de termini, segurament no hagués entregat el currículum. Jo m'havia format a l'Hospital Clínic de Barcelona i els residents de Bellvitge segur que també es presentarien a la plaça.

Hi havia dues places però eren les primeres places jerarquizades; es a dir, vinculades a una plaça d'ambulatori, la qual cosa va fer que els residents que acabaven a Bellvitge probablement no estiguessin interessats en les places. Jo no en tenia ni idea de l'existència de places jerarquizades, tot i que igualment m'hi hagués presentat.

Vaig aconseguir la plaça d'adjunt d'oftalmologia en el que era en aquell moment un dels millors serveis d'oftalmologia d'Espanya, no m'ho podia creure!!!

Durant els 31 anys que he estat treballant com a especialista en uveïtis de l'Hospital Universitari de Bellvitge he tingut la sort de comptar amb uns companys que a més de ser uns grans professionals també són unes grans persones.

La medicina pública te moments durs però per a mi te molts mes moments de satisfacció, quan pots ajudar als malalts i formar a futurs especialistes i estudiants de Medicina.

a los enfermos y formar a futuros especialistas y estudiantes de Medicina.

Animo a las generaciones de jóvenes residentes y oftalmólogos a que luchen para seguir teniendo la medicina pública que nos merecemos, ¡vale mucho la pena!

Para finalizar os escribo un fragmento de Antígona, obra de teatro escrita por Josep Maria Muñoz Pujol, traumatólogo y dramaturgo.

Si vols fer el que estimes

Et diran sovint que no

Et diran que no està bé, que no si val

Però, si rebel contra el que et sembla absurd,

Alces el pensament, no dic la ma

Et diran que peques per orgull i et mostraran les penes de l'infern

Aleshores mira dintre teu,

Amb bona fe i coratge

I si no et sents molt culpable,

Vol dir que ets innocent.

Animo a les generacions de joves residents i oftalmòlegs que lluitin per a seguir tenint la medicina pública que ens mereixem, val molt la pena!!!

Per finalitzar us escric una part d'Antígona, obra de teatre escrita per Josep Maria Muñoz Pujol, traumatòleg i dramaturg.

Si vols fer el que estimes

Et diran sovint que no

Et diran que no està bé, que no si val

Però, si rebel contra el que et sembla absurd,

Alces el pensament, no dic la ma

Et diran que peques per orgull i et mostraran les penes de l'infern

Aleshores mira dintre teu,

Amb bona fe i coratge

I si no et sents molt culpable,

Vol dir que ets innocent.